

ÖRÖK HÁLA!

Pecznyik Pál

Úgy születtem én e világra,
szegényen és ruhátlanul.
De jó Atyám nem hagyott engem,
apátlanul, anyátlanul.
Keblére zárt édesanyám,
van otthonom, van szép hazám.

Atyám már kis gyermekkoromban,
féltve őrzött, vigyázott rám.
Rám áradó szeretetért,
Őt magasztalja szívem, szám.
Ennél többet nem adhatok,
tudja: hogy csak koldus vagyok.

Ajkamról hozzá száll a hála,
szívem ajándékkal tele.
Minden földi érték feletti,
mit ingyen nyújt Atyám keze.
Ajándékán, keze nyoma,
éhen halni, nem hagy soha!

Néha vészes sötét fellegek,
vonultak át fejem felett.
Ő akkor is, javam munkálta,
midőn karja, megrengetett.
Bár volt próba és szenvedés,
de nem nyomott holtra a prés!

Ha véget ér, próbás életem,
lelkem itt hagyja sátorát.
És ahová régóta vágyom,
hazaérek a légen át!
Ott majd végleg megnyughatom,
s örök hála zeng ajkamon.

Pecznyik Pál
Celldömölk
2209. III. 22.